

UZASADNIENIE

Pozwem z 30 września 2019 r., skierowanym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w L., powód (...) Bank S.A. z/s w W. wniósł o zasądzenie na swą rzecz od R. D. kwoty 99.746,81 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu wskazano, że między stronami zawarta została w dniu 24 października 2016 r. umowa pożyczki nr (...), na podstawie której pozwany zobowiązał się m.in. do terminowej spłaty rat. W związku z nienależytym wykonywaniem przez pozwanego zaciągniętego zobowiązania (brak terminowego regulowania wpłat), zadłużenie powstałe na tle jej realizacji, z dniem 6 września 2019 r. zostało postawione w stan pełnej wymagalności. Wobec braku zapłaty, powód wystawił w dniu 30 września 2019 r. wyciąg z ksiąg banku.

(pozew k. 4-7)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 21 października 2019 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin - Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz k. 8)

Pozwany R. D. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty i postanowieniem z dnia 12 lutego 2021 r. przekazano sprawę do Sądu Okręgowego w Łodzi.

(sprzeciw k.9-10 postanowienie k.14)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany podniósł, że dokonywał spłat rat, a chwilowe opóźnienia ze spłatą wymagalnych rat były spowodowane przejściowymi problemami finansowymi, starał się dojść z Bankiem do ugody, w szczególności zaproponował zmianę warunków spłaty poprzez zmniejszenie wysokości rat i dłuższe rozłożenie ich w czasie, ale Bank nie chciał renegotjować warunków spłaty rat pożyczki pomimo racjonalnych warunków na zmianę, pozostawił bez odpowiedzi próby podjęte przez pozwanego w przedmiocie renegotjacji, aneksowania umowy pożyczki w zakresie rat pożyczki, które miały na celu utrzymanie umowy w mocy. Nadto zdaniem pozwanego nałożenie na niego opłat dodatkowych (m.in. odsetek karnych, kosztów-upomnienia, kosztów egzekucyjnych) jest niezgodne z umową i dochodzona kwota została błędnie oznaczona, bowiem zawiera w sobie zawyżony kapitał i nienależne odsetki od zawyżonego kapitału. Pozwany zakwestionował oparcie żądania na twierdzeniach oraz wyciągu z ksiąg bankowych i podniósł zarzut bezskuteczności wypowiedzenia umowy przez Powoda. Dodatkowo wskazał, że z uwagi na obecną sytuację finansową, nie jest możliwa jednorazowa spłata dochodzonej kwoty i na skutek jej zasądzenia doszłoby do powstania nienależnego świadczenia, a przez to pokrzywdzenia pozwanego.

(odpowiedź na pozew k. 47-48)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 października 2016 r. Bank (...) S.A. w W. zawarł z R. D. umowę nr (...), na podstawie której został pozwanemu udzielony kredyt w kwocie 100.845 zł na spłatę innych kredytów/pożyczek oraz na cele konsumpcyjne, stanowiącej całkowitą kwotę kredytu, jaką kredytobiorca może w sposób dowolny dysponować po zawarciu umowy oraz 18.555,48 zł na opłacenie prowizji oddzielnego kredytu. Jednocześnie kwota, od której Bank miał naliczać odsetki została określona na kwotę 119.400,48 zł (§ 1). Kwotę przeznaczoną do dyspozycji pozwanego przelano w dniu 25 października 2016 r. na wskazany w umowie rachunek bankowy : kwotę 54.000 zł na cele konsumpcyjne oraz kwotę 46.845 zł na spłatę innych kredytów/pożyczek (§ 2). Kwota kredytu, zgodnie z § 3 umowy, została oprocentowana stałą stopą procentową wyrażoną w stosunku rocznym i w dniu zawarcia umowy oprocentowanie to wynosiło 5.90% w skali

roku, a nadto rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosi 10,74 i całkowita kwota do zapłaty wynosi 154.719,17 zł. Bank został uprawniony do pobierania opłat i prowizji według zasad i stawek określonych w umowie i taryfie opłat i prowizji i w przypadku obciążenia nimi kredytobiorcy Bank wzywa do jej uiszczenia. Kredytobiorca zobowiązywał się dokonywać spłaty kredytu w 108 miesięcznych ratach, poczynając od 25 listopada 2016 r. (§ 4) Zgodnie z § 7 umowy niespłacenie rat kredytu w terminie powodowało powstanie zadłużenia przeterminowanego, od którego Bank miał pobierać odsetki karne według zmiennej stopy procentowej równej wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie (na dzień 20.10.2016r. wynosiły 14% w skali roku). Ponadto, zgodnie z § 8 pkt. 1 umowy strony przewidziały, że Bank może wypowiedzieć niniejszą umowę w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej. Wskazano, że okres wypowiedzenia wynosi 30 dni.

(umowa k. 28-32, taryfa opłat i prowizji k.33-34, informacja k. 35)

W dniu 4 listopada 2016 r. doszło do połączenia (...) Bank S.A. w W. z wydzieloną częścią Banku (...) S.A. poprzez przeniesienie na (...) Bank S.A. części majątku (...) S.A. w formie zorganizowanej części przedsiębiorstwa. Bankowi (...) przypadły wszelkie prawa i obowiązki oraz wierzytelności i zobowiązania Banku (...) z wyjątkiem praw i obowiązków oraz wierzytelności w zobowiązaniach związanych z działalnością hipoteczną. Bank (...) wstąpił w prawa i obowiązki (...) S.A. w sprawach, sporach i postępowaniach, których stroną jest (...).

(wyciąg z planu podziału k.36, wyciąg z załącznika nr 1 k. 37, odpis z KRS k.40-44)

R. D. dokonywał niesystematycznych spłat rat kredytu: w 2017 roku 9 wpłat, w 2018 roku 12 wpłat, w 2019 roku 3 wpłaty, przy czym ostatnia miała miejsce w dniu 18 marca 2019 r. , a następnie zaprzestał dalszego spłacania rat.

(historia rachunku k. 57-74)

Z uwagi na brak systematycznej spłaty kredytu, zgodnie z postanowieniami umowy, pismem z 13 maja 2019 r. wezwano pozwanego do zapłaty zaległości informując o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

(wezwanie k.56)

W dniu 17 czerwca 2019 r. powodowy Bank skierował do pozwanego pismo, w którym wezwał do dokonania w terminie 14 dni roboczych, licząc od dnia otrzymania niniejszego pisma, spłaty zaległości, która na dzień wygenerowania pisma wynosiła 2.894,46 zł. Jednocześnie poinformowano pozwanego o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Wskazano, że w przypadku nieskorzystania z przysługujących pozwanemu uprawnień, umowa zostanie wypowiedziana, co oznacza obowiązek uregulowania zobowiązań wynikających z umowy do końca okresu wypowiedzenia, a brak spłaty będzie skutkował wszczęciem przez Bank postępowania egzekucyjnego. Przesyłka została doręczona powodowi w dniu 19 czerwca 2019 r.

(ostateczne wezwanie do zapłaty przed wypowiedzeniem umowy z wydrukiem ze śledzenia przesyłki k.26-27)

Pismem z 10 września 2019 r. wezwano pozwanego do zapłaty wymagalnego zadłużenia, które określono na kwotę 98.998,81 zł, w tym 96.170,01 zł kapitał, 2.543,23 zł odsetki umowne, 285,57 zł odsetki karne.

(przedsądowe wezwanie do zapłaty z wydrukiem ze śledzenia przesyłki k. 24-25)

W dniu 30 września 2019 r. powodowy Bank wystawił wyciąg z ksiąg banku nr (...), którym stwierdzono, że R. D. posiada wymagalne zadłużenie w wysokości 99.746,81 zł, na które składa się: niespłacony kapitał – 96.170,01 zł, odsetki umowne – 2.543,23 zł, odsetki umowne za opóźnienie – 1.033,57 zł.

(wyciąg z ksiąg banku k.19, rozliczenie kredytu k. 46-52, historia rachunku k. 104-111)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie załączonych dokumentów, w tym m.in. dokumentów pochodzących z systemu bankowego, potwierdzonych za zgodność przez upoważnionych pracowników. Pozwany,

poza przesłuchaniem w charakterze strony, nie składał żadnych innych wniosków dowodowych. Pomimo skutecznego wezwania pozwanego na termin rozprawy w dniu 8 marca 2021 roku (k.76,78,87) celem przesłuchania pod rygorem pominięcia tego dowodu, pozwany nie stawiał się na rozprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne i zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz. U. z 2002r., nr 72 poz. 665 ze zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych

z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Stosownie do treści art. 75 ust. 1 Prawa bankowego w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu, albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu, albo wypowiedzieć umowę kredytu. Termin wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 1, o ile strony nie określą

w umowie dłuższego terminu wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy 7 dni (art. 75 ust. 2 Prawa bankowego).

Bezsporna jest okoliczność, że strony w dniu 24 października 2016 roku zawarły umowę kredytu, na podstawie której powód udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 119.400,48 zł, zaś pozwany zobowiązał się do spłaty powyższego kredytu w 108 ratach miesięcznych. Kwota kredytu po potrąceniu określonej w umowie prowizji banku została pozwanemu przedstawiona do wykorzystania, zaś pozwany nie dokonywał regularnych spłat rat i ostatecznie od marca 2018 roku zaprzestał ich spłacania. Nie budzi też wątpliwości fakt, że po zaprzestaniu spłaty rat kredytu powód pismem z dnia 13 maja 2019 roku wezwał pozwanego do zapłaty zaległości, zaś pismem z dnia 17 czerwca 2019 roku wezwał do spłaty zaległości, a w razie braku spłaty warunkowo wypowiedział przedmiotową umowę kredytu. Pozwany otrzymał wezwanie w dniu 19 czerwca 2019 roku, a zatem zapoznał się z jego treścią.

Z treści pisma z 17 czerwca 2019 r. jednoznacznie wynika, że o ile kredytobiorca nie dokona spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych od otrzymania pisma i nie złoży wniosku o restrukturyzację zadłużenia umowa kredytu zostaje wypowiedziana ze skutkiem, jaki nastąpi po upływie okresu wypowiedzenia. Tym samym, wobec upływu 14-dniowego terminu na dokonanie spłaty, bądź złożenie wniosku o restrukturyzację, zaczął biec 30-dniowy termin wypowiedzenia. A zatem skoro umowa kredytu została rozwiązana, to pozwany jest zobowiązany do spłaty całości zadłużenia z tytułu przedmiotowego kredytu. Nie budzi wątpliwości fakt, że pozwany nie uiszczył zadłużenia mimo wezwania.

Sąd nie podzielił zarzutu pozwanego co do tego, że wypowiedzenie umowy było nieskuteczne. Bezskuteczności wypowiedzenia pozwany szczegółowiej nie uzasadnił, ale należy wnioskować, że wynika ona z braku ze strony Banku restrukturyzacji zadłużenia i zastrzeżenia w swej treści warunku. Odnotować należy, że w orzecznictwie i w doktrynie kwestia ta oceniana jest rozmaicie. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę skłania się w tym zakresie do stanowiska, które co do zasady - dopuszcza dokonanie czynności prawnej (a więc i złożenie oświadczenia woli o wypowiedzeniu stosunku prawnego) pod warunkiem potestatywnym, czyli uzależniającym skutek tej czynności od woli lub zachowania drugiej strony, w tym też od spełnienia lub niespełnienia przez nią świadczenia.

Zgodnie z art. 89 k.c. powstanie lub ustanie skutków czynności prawnej można uzależnić od zdarzenia przyszłego i niepewnego, chyba że taką możliwość wyłącza ustawa albo właściwości czynności prawnej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego co do zasady przyjmowana jest możliwość złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o kredyt pod warunkiem niezapłacenia zadłużenia. W postanowieniu składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2013 r., III CZP 85/12 (OSNC 2013 Nr 11, poz. 132) zostało wyrażone stanowisko, że dopuszczalne jest, co do zasady, dokonanie czynności prawnej zawierającej zastrzeżenie, że jej skutek zależy od skorzystania z uprawnienia lub woli

wykonującego zobowiązanie, a zdarzenie zależne od zachowania strony może polegać na spełnieniu lub niespełnieniu świadczenia. Zastrzeżenie to podlega ocenie na podstawie art. 353¹ k.c., z uwzględnieniem normatywnej konstrukcji warunku określonej w art. 89 k.c. Nie została wyłączona dopuszczalność zastrzeżenia warunku także w jednostronnej czynności prawnej obejmującej wypowiedzenie umowy. Zaakceptowane zostało stanowisko, że warunkiem może być także spełnienie świadczenia, ponieważ zapłata nie zawsze jest zdarzeniem całkowicie uzależnionym od dłużnika (wyroki z dnia 6 września 2007 r., IV CSK 118/07, OSP 2008 Nr 12, poz. 125; z dnia 17 marca 2011 r., K 358/10).

W wyroku z 8 września 2016 r. (II CSK 750/15) Sąd Najwyższy dopuszczając co do zasady możliwość złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu pod warunkiem niezapłacenia zadłużenia nakazał badać, czy zastosowanie takiego sposobu rozwiązania umowy w okolicznościach konkretnej sprawy nie sprzeciwia się warunkom konkretnej umowy. W sprawie, w której orzekał Sąd Najwyższy umowa kredytu przewidywała podjęcie przez bank przed wypowiedzeniem umowy działań naprawczych w postaci wezwania kredytobiorcy do spłaty zadłużenia, a ponieważ bank takich działań nie podjął wypowiedzenie umowy kredytu zostało uznane za przedwcześnie. Jednocześnie Sąd Najwyższy wyraźnie wskazał w uzasadnieniu omawianego wyroku, że dopuszczalne jest wypowiedzenie umowy obwarowane warunkiem zawieszającym.

Także Sąd Apelacyjny w Katowicach w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 lutego 2015 r. (I ACa 85/14) opowiedział się za dopuszczalnością dokonania czynności prawnej, w tym złożenia oświadczenia woli o wypowiedzeniu stosunku prawnego pod warunkiem potestatywnym.

Stanowisko zgodne z którym zastrzeżenie warunku przy wypowiedzeniu umowy jest niedopuszczalne jest zbyt rygorystyczne i nie zawsze zgodne z interesem kredytobiorcy.

W rozpatrywanym przypadku, zawarte w piśmie z dnia 17 czerwca 2019 r. sformułowanie nie pozostawiało wątpliwości, że wolą strony powodowej było warunkowe wypowiedzenie umowy kredytowej, przy czym 30 dniowy termin wypowiedzenia rozpoczynał się wraz

z bezskutecznym upływem 14 dniowego terminu do zapłaty i nieskorzystania z uprawnienia. Warunki te były więc określone w sposób jasny i jednoznaczny, nie pozwalający na odmienną interpretację. W tych okolicznościach należało uznać, iż doszło do skutecznego wypowiedzenia przedmiotowej umowy, co powodowało wymagalność całej kwoty dochodzonej pozwem.

Zarzut pozwanego o braku akceptacji przez powodowy Bank restrukturyzacji zadłużenia jest całkowicie chybiony. Pozwany nie wykazał bowiem żadnymi dowodami aby podejmował próby zmiany warunków spłaty zadłużenia i pozostały one bez odpowiedzi. Nie przedstawił żadnych dokumentów, ani też nie zeznawał na tę okoliczność. Z materiału zgromadzonego w sprawie wynika natomiast, że to powodowy Bank w pismach z dnia 13 maja 2019 r. i 17 czerwca 2019 r. informował pozwanego o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację. Pozwany jednak nie skorzystał z tej możliwości, co doprowadziło do wypowiedzenia umowy..

Pozwany zakwestionował również moc prawną i dowodową wyciągu z ksiąg bankowych. Nie ulega wątpliwości, iż przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg banku ma charakter dokumentu prywatnego, zgodnie bowiem z przepisem art. 95 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe, księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych (ust. 1). Moc prawną dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym (ust. 1a). Należy wskazać, iż wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 roku, w sprawie P 7/09 (OTK-A 2011/2/12), przepis art. 95 ust. 1 został uznany za niekonstytucyjny w zakresie, w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, co znalazło następnie wyraz w nowelizacji tego przepisu poprzez dodanie do art. 95 ust. 1a ustawą z dnia 19 kwietnia

2013 roku o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 777), która weszła w życie w dniu 20 lipca 2013 roku.

Abstrahując od oceny możliwości potraktowania tego dokumentu jako dokumentu urzędowego, nie może być kwestionowanym, że powołany dokument spełnia wymogi co najmniej dokumentu prywatnego (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 lutego 2014 roku, I ACa 290/13, LEX nr 1451726). Wyciąg zawiera pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy, wynikającej z ksiąg bankowych, podpisaną przez wyraźnie określone osoby fizyczne, tj. pełnomocnika ustanowionego przez osoby upoważnione do reprezentacji banku (pełnomocnictwo k. 12). Powód dla wykazania istniejącego zadłużenia dysponował szerokim wachlarzem środków dowodowych, do których zalicza się wyciąg

z ksiąg banku jako dokument prywatny, który w ocenie Sądu potwierdza wysokość zadłużenia. Jednocześnie powód przedstawił dokumenty pochodzące z systemu bankowego (historia rachunku kredytowego), potwierdzające okoliczności wskazane w wyciągu z ksiąg bankowych. Przepis art. 245 k.p.c. zawiera domniemanie, które powinien uwzględnić sąd, iż osoba, która złożyła podpis na dokumencie złożyła zawarte w nim oświadczenie. Ma to takie znaczenie, że do tego domniemania znajduje zastosowanie art. 234 k.p.c., według którego domniemania ustanowione przez prawo wiążą sąd, mogą być jednak obalone, ilekroć ustawa tego nie wyłącza. Nie oznacza to, że moc dowodowa dokumentu prywatnego ogranicza się do konsekwencji wynikających z przewidzianego w art. 245 k.p.c. domniemania. W pozostałym bowiem zakresie – nieobjętym tym domniemaniem – moc dowodowa dokumentu prywatnego podlega ocenie przez sąd zgodnie z regułami zawartymi w art. 233§1 k.p.c., tak jak każdego innego dowodu (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2013 roku, III CSK 66/13, LEX nr 1463871).

Pozwany kwestionując zasadność powództwa w ogólności, nie zaprzeczył w istocie treściom wynikającym z wyciągu, w szczególności nie można uznać, iż podważył jego wiarygodność, czy też rzetelność. Nie zostało wykazane, iż pozwany spłacił swoje zobowiązanie w całości lub w części, zarówno w odniesieniu do kapitału, jak i do odsetek, w innej wysokości niż to zostało rozliczone w historii rachunku i zostało wykazane w wyciągu z ksiąg bankowych. Zarzut pozwanego o niezgodności z umową nałożenia na pozwanego opłat dodatkowych i zawyżenie kapitału oraz naliczenie nienależnych odsetek nie znajduje uzasadnienia. Pozwany nie wykazał jednak w jakiej wysokości powinno być zadłużenie. Powód natomiast szczegółowo przedstawił w historii rachunku wpłaty dokonywane przez pozwanego, sposób zaliczania ich na kapitał oraz odsetki, wysokość oprocentowania. Nadto z umowy bezspornie wynika uprawnienie powodowego Banku do naliczania odsetek i ich wysokość. Z umowy wynika również uprawnienie do naliczania opłat i prowizji zgodnie z taryfą opłat i prowizji, a pozwany podpisał umowę jak i taryfę, co pozwala przyjąć, że wyraził zgodę. W tej sytuacji nie może on zatem czynić zarzutu naliczania opłat i prowizji niezgodnie z umową.

W tych okolicznościach, mając na uwadze treści powołanego wyciągu z ksiąg bankowych, jak również złożoną do akt sprawy umowę kredytu, historię rachunku bankowego oraz wezwania do zapłaty, nie wystąpiły przesłanki do zanegowania zasadności powództwa jedynie w oparciu o gołosłowne twierdzenia pozwanego. I tak zdaniem Sądu zebrany

w sprawie materiał dowodowy pozwolił na pozytywne zweryfikowanie okoliczności podnoszonych w pozwie. Powód wykazał źródło zobowiązania pozwanego, jego istnienie oraz wysokość. Wymieniony wyciąg, jak również treść umowy kredytu dokumentują sposób, okres i podstawę naliczenia odsetek.

Podsumowując należy stwierdzić, iż zgromadzony materiał dowodowy uzasadniał żądanie powoda w całości.

O odsetkach za opóźnienie od przyznanej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., ustalając bieg terminu odsetek ustawowych za opóźnienie od daty wymagalności roszczenia.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zostało oparte na zasadzie odpowiedzialności za jego wynik (art. 98 k.p.c.) zatem obciążono pozwanego, jako stronę przegrywającą proces, kosztami poniesionymi przez powoda. Koszty procesu poniesione przez powoda wyczerpują się w kwocie 6.664 złotych, na którą to kwotę składa się opłata od pozwu 1247 zł, wynagrodzenie za czynności pełnomocnika w kwocie 5.400 złotych (§ 2 pkt. 6 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U.2015.1804),
17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem.